

22. októbra 2011 sa v novej budove Slovenského národného divadla v Bratislave hrala komédia *Skrotenie zlej ženy*, ktorú videlo aj niekoľko desiatok žiakov z Gymnázia Jána Adama Raymana z Prešova.

Ešte pred začiatkom inscenácie sa dalo uhádnuť, kto túto hru napísal – nebola zatiahnutá opona, bolo vidno jednoduché kulisy, domy na okrajoch javiska a minimum ďalšej scénickej výbavy. Hneď po začatí predstavenia bol využitý aj fenomén divadla v divadle, ďalší typický znak Shakesperovej poetiky.

Skutočnosť, že divákov táto hra zaujala, bola podčiarkovaná častým potleskom. Veľmi vhodné boli napríklad malé prerušenia prvého dejového plánu *Zurvalcom* (Peter Mankovecký, mimochodom robil aj hudbu k predstaveniu), ktorý sa počas predstavenia rád rozprával s divákmi a zapájal ich do hry. Najväčší úspech však rozhodne mali Diana Mórová a Tomáš Mašťalír, ktorí zaujali nielen svojím výrazným hraním, ale aj spoluprácou, z ktorej sálalo vzájomné priateľstvo a porozumenie.

Netreba samozrejme zabudnúť na ľudí, ktorých síce nebolo vidno, ale aj tak sa veľkou mierou zapojili do realizácie tohto projektu. Začnem Ľubomírom Feldekom, ktorého preklad bol ohromne kvalitný – najmä v časti, kde sa *Catarina s Petrucciom* (vyššie spomínaný pár) prvýkrát stretli a mali dlhú hádku plnú dvojzmyslov, ktoré vyzerali úplne prirodzene. Určite dôležitý bol aj režisér – Peter Mikulík, ktorý je už síce zo staršej generácie, no jeho práca je (minimálne v *Skrotení zlej ženy*) dynamická a oslovuje veľa mladých divákov (napríklad práve tými dvojzmyslami – v rámci slovnej i situačnej komiky – ktoré často obsahovali erotický podtón).

Na záver iba dodám, že sa mi páči, ako na našej prvej divadelnej scéne dávajú príležitosti potenciálnym hercom, ktorí ešte nedokončili školu.

Ján Šimko, IV. A